

[Statsministeren]

Danmark har allerede i januar måned underskrevet konventionen. Tilbage står spørgsmålet om ratifikation.

Også hr. Ole Espersen havde under debatten i dag et indlæg om denne vigtige sag, og jeg må sige, at tanken om, at vi skulle tage et dansk forbehold over for denne konvention, kan jeg slet ikke forstå. Det forholder sig således, at der er en bestemmelse i konventionen, som sigter på at forhindre, at unge lovovertrædere anbringes sammen med ældre kriminelle, og det er en bestemmelse, som er velbegrundet. Efter dansk vurdering betyder det, at unge lovovertrædere ikke må anbringes i samme celle som ældre kriminelle. Bestemmelsen er derimod ikke til hinder for, at de unge befinder sig i samme bygning, samme fængselsinstitution som de ældre.

Det ville da også være mærkeligt, hvis man skulle have et forbud mod noget sådant, unge må blot ikke anbringes i samme celle som ældre. Det er svært for os i Danmark at forstå, at der skulle foreligge et problem, men det gør der altså på verdensplan, og det er det, konventionen har i tankerne.

Man skal huske, at konventionen skal bruges i et meget stort antal lande, herunder lande, hvor der desværre sidder mange fængslede, unge og ældre i et og samme rum. Det er det, det gælder. Man skal heller ikke glemme, at vi i Danmark tidligere har haft særlige ungdomsfængsler, hvor unge, der havde fået deres første fængselsdom, sad sammen med ældre, langt mere hærdede lovovertrædere, og det gav store problemer. Et enigt Folketing nedlagde derfor i begyndelsen af 1970'erne ungdomsfængslerne. I stedet har vi søgt at gøre fængselsforholdene så gode som muligt for de unge, og vi mener, at der i praksis er belæg for, at en adskillelse af børn og voksne i fængslerne ikke altid tjener barnets eller den unges tarv. Jeg vil også i den sammenhæng fremhæve, at vi på dette område er helt på linje med de europæiske fængselsregler, som for nylig blev vedtaget.

Regeringen mener altså ikke, at det ville være præget af skygge af fornuft eller rimelighed, hvis Danmark skulle undertegne denne betydningsfulde konvention med forbehold. Det ville være helt urimelig selvplagerisk, hvis vi skulle gøre det, og det ville svække konventionens gennemslagskraft.

Der bliver ikke tale om at tage forbehold, men vi vil da gerne meget hurtigt drøfte denne

sag grundigt med Folketinget, og jeg håber, at vi hurtigt når til enighed.

Jeg har et par bemærkninger til det indlæg, fru Pia Kjærsgaard holdt under debatten.

Fru Pia Kjærsgaard stillede mig et meget spændende politisk spørgsmål, og jeg tror, det var meget gennemtænkt, det kunne jeg ligesom fornemme at det var. Fru Pia Kjærsgaard spurgte, om regeringen nødvendigvis må have samme flertal, som stemmer finansloven hjem, og som sikrer bortfaldet af 6 pct.-skatten.

Dette overordentlig velberettigede og centrale spørgsmål har jeg nu kunnet sidde og tænke over i mange timer, og jeg er nået til følgende konklusion.

Det er sådan, at når vi i december – gid det var endnu før, men det kan det måske blive – skal stemme om finansloven, vil 6 pct.-skatten og dens konsekvenser, derunder finansieringen af den, naturligvis være indregnet i finansloven, og det siger sig selv, at det så nok også kan være praktisk at have samme flertal bag det hele. Men, har jeg siddet og tænkt for mig selv, på den anden side er det vel sådan set ikke strengt nødvendigt, og når jeg nu bliver spurgt, må jeg vel svare, at jeg i og for sig ikke kan se, hvorfor regeringen skulle have noget imod den situation, at der er tale om to forskellige flertal. Altså et flertal er jo da et flertal i disse svære tider, så skulle det gå sådan, mod forventning må jeg vel føje til, at regeringen fik ét flertal for afvikling af 6 pct.-skatten, men et andet flertal for vedtagelse af finansloven, er det vel ikke så galt endda. Set med regeringens øjne er det afgørende vel, at det hele vedtages. Så burde vi vel sådan set være godt tilfredse. Derfor er mit svar, at hvis S og Z kan leve med, at vi får vores forslag vedtaget med forskellige flertal, kan jeg også.

Så vil jeg gerne vende mig til hr. Svend Auken's tale, som jeg vil kalde et udgangspunkt for, hvad der nu bliver et meget langt afsnit af min svartale i aften. Jeg tror nok, jeg kan rose mig af, at i almindelighed regner man mig for at være en mand af få ord. Men jeg kommer til nok så dybtgående i det følgende at beskæftige mig med Danmarks samlede økonomiske situation.

Nu er det længe siden, hr. Svend Auken holdt sin tale, men jeg synes, det ville være synd, hvis den var glemt, fordi så meget andet er sagt i dagens løb, for det var en vigtig tale, og jeg har tænkt meget over dens indhold.